

heden først og fremmest skal stille krav til os alle som samfundsborgere.

For snyd og bedrag kan vi selvfølgelig gøre noget for at bekæmpe via lovgivningen, ved kontrolforanstaltninger osv., men dybest set skal vi jo bekæmpe den i os selv, hvis man kan sige det sådan, og også ved at sige fra over for det snyderi og bedrag, vi møder i hverdagen. Her har vi, om man så må sige, i virkeligheden også en borgerpligt.

Når snyd og bedrag vokser i vores samfund, er det jo også, fordi vi jo ikke i tilstrækkelig grad selv siger fra, når vi møder det, uden at vi på den måde skal blive angivere i forhold til de offentlige myndigheder. Og det er sådan set det allerstørste problem, sådan som vi ser det.

Så er der mange enkeltsager, man kan tage fat på, og der har også været nogle af de lovgivningsspørgsmål, som vi har på bordet her i Folketinget i øjeblikket, der har været fremdraget i debatten. Det skal jeg ikke komme nærmere ind på, det kan vi jo diskutere i forbindelse med de enkelte lovforslag som sådan.

Men jeg er enig med statsministeren, når han siger, at vi må finde en balance på det her område. Det er en hårfin balance, og selv om det kan synes, som om der bliver for meget og er for meget kontrol og overvågning i vores samfund, så er jeg altså af den grundlæggende opfattelse, at vi først og fremmest må bekæmpe det ved at få en debat, en diskussion, en dialog med befolkningen om, hvorfor det er kommet så vidt, for problemet ligger dybest set i befolkningen, hos os alle sammen.

Tom Behnke (FRI):

På linje med de øvrige partier er Frihed 2000 naturligvis også imod, at det sker socialt snyderi, bedrageri og svindel. Det er der ingen tvivl om. Men når vi er enige om målet, er det også væsentligt at diskutere midlerne til, hvordan vi når målet, og det er jo så dér, forskellene opstår.

Vi ved jo, at der finder socialt snyd sted, og vi ved, at det er i millionklassen. Der er meget opmærksomhed på det. Samtidig ved vi, at når vi taler om skatter, moms og afgifter, finder der også svindel sted, men dér er vi ikke i millionklassen, dér er vi nærmere oppe i milliardklassen.

Men på en eller anden måde er det, som om holdningerne og tendensen er, at det dér med skat er lidt mere acceptabelt, hvorimod vi ikke vil være med til socialt snyd, og det er holdningen både i Folketinget og i befolkningen. Og det

er egentlig lidt underligt, for hvis man virkelig skulle gå efter, hvor pengene er, burde det være omvendt, men det er det ikke, og det er der nok en eller anden grund til.

Det ligger formentlig i, at det sådan er mere eller mindre legalt, hvis man unddrager sig at betale helt så meget, som man burde gøre. Hvis man betaler en hel masse i skat i forvejen og man så laver 500 sorte kroner: Nåh ja, det går nok endda. Men hvis man derimod tager noget fra systemet, tager noget ud, som man ikke er berettiget til, så virker det straks langt mere krænkende, for så tager man noget fra fællesskabet, så tager man nogle af de penge, som burde være gået til dem, som har et langt større behov, end man selv har. Helt galt bliver det selvfølgelig, hvis man både modtager offentlig hjælp af den ene eller anden art og så samtidig laver sort arbejde, for så tager man både noget ud af systemet uberettiget og undlader samtidig at betale det, som man skulle betale.

Så det er vel egentlig også et spørgsmål om, at på skattesiden er skattetrykket så højt i Danmark, at mange er nået smertegrænsen og føler, at de simpelt hen er nødt til at tage sagen i egen hånd og selv vurdere, hvor meget de synes de skal betale i skat. Og det kunne man selvfølgelig meget hurtigt komme over: Det er bare at sætte skattetrykket ned til et acceptabelt niveau, hvor befolkningen bredt finder det, man skal betale, acceptabelt. Så ville alle betale det, de skulle betale. Men det er jo ikke så nemt. Det er jo noget af det, der tager lang tid at få gennemført i Folketinget.

Det andet synspunkt, jeg gerne vil slå til lyd for, er: Hvis man modtager noget fra det offentlige, må man også være indstillet på, at der i den forbindelse er en vis form for kontrol med, om man nu også er berettiget til at få de ydelser, og om man fortsat er berettiget til at få de ydelser. Og den kontrol skal naturligvis finde sted fuldstændig på samme måde, som hvis man er ansat i et firma, en virksomhed af en eller anden art: Så er det helt naturligt, at arbejdsgiveren fører kontrol med, at man nu også udfører det arbejde, man får løn for at udføre, og hvis ikke man udfører arbejdet, får man ikke sin løn. Det er helt naturligt. Selvfølgelig fører arbejdsgiveren tilsyn med, om man nu også laver det arbejde, man skal gøre.

Men problemet opstår, når regeringen fremsætter et forslag, hvor man pålægger borgerne, at de skal angive hinanden, venner, familie, naboer, for det svarer jo til, at man ude på virk-